

prism

แก่นันแหละ...ซ่า

용의자들

ซองแฮยอง

เขียน

วาสนา จันทะกัง

แปล

เขาเลิกอ่านข้อความแล้วเข้าอินเทอร์เน็ต

ตอนนี้ข่าวบนหน้าหลักแทบจะเป็นข่าวคดีของยูจองทั้งหมด

ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นความโชคดีในความโชคร้าย

ที่คดีนี้เป็นที่สนใจถึงเพียงนี้

- ซองแฮยอง

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สิ่งหนึ่งที่น่าพิศวงที่สุดในโลกนี้ก็คือจิตใจของมนุษย์ มันทั้งซื่อตรง แต่ก็ซับซ้อน มีทั้งด้านที่ส่องสว่างและด้านที่ดำมืด คนที่เป็นเพื่อนสนิท คนรัก หรือครอบครัวก็อาจเปลี่ยนไป ความไว้นื้อเชื่อใจหรือความผูกพันอาจกลับกลายเป็นความเกลียดชังในชั่วข้ามคืน ทว่าจิตใจของมนุษย์ที่ทั้งสวยงามและน่ากลัวในเวลาเดียวกันนี้กลับเป็นส่วนผสมชั้นเลิศในนิยายสืบสวน นั่นเพราะความลึกลับ ซับซ้อน และเต็มไปด้วยปริศนาในจิตใจคน ไม่ต่างอะไรกับอุบายฆาตกรรมที่ยากจะคาดเดา

การเสียชีวิตของฮัยอนยูจองเปรียบเสมือนการเปิดม่านละครเวทีขนาดย่อม ตัวละครแต่ละตัวต่างสวมบทบาทผู้บริสุทธิ์ ทว่าภายใต้หน้ากากอันสวยงามนั้น จิตใจของพวกเขากลับซุกซ่อนความดำมืดเอาไว้ นิยายเรื่องนี้จึงไม่เพียงชวนให้ผู้อ่านตั้งคำถามว่าใครเป็นคนฆ่า แต่ยังพาเราดำดิ่งสู่ด้านมืดในจิตใจของมนุษย์ไปด้วยกัน

prism

คำนำผู้แปล

เมื่อคนรอบตัวคือผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม นั้น
หมายความว่าคนที่ไว้ใจคือคนที่ร้ายที่สุด

เชิญร่วมแกะเบาะแสคดีฆาตกรรมจากเรื่องราวของ
ผู้ต้องสงสัยทั้งห้า แล้วดำดิ่งไปสู่จิตใจของมนุษย์ที่นำไปสู่
การกระทำ“ต้องสงสัย”เพื่อหาคนร้ายตัวจริง ทุกการกระทำของ
ทุกคนล้วนมีเหตุผล แต่การกระทำของใครที่ส่งผลลัพท์ให้เธอ
หรือเขาผู้นั้นเป็นฆาตกร ได้เวลากระชากหน้ากากคนที่ไว้ใจ
ผู้อ่าน“ต้องสงสัย”และหาคำตอบว่าใครฆ่าสยोनยูจอง

วาสนา จันทะทั้ง

สารบัญ

ฮั่นชูยอน	1
มินฮเยอ็ก	27
ฮย็อนคังชู	55
คิมคินมี	81
ฮอซ็องวอน	107
คิมคินมี	155
ฮย็อนคังชู	180
มินฮเยอ็ก	203
ฮั่นชูยอน	229

อันชวยอน

1

กับก๊ ที่เห็นข่าวว่าพบศพของนางสาวเอ อายุสิบแปดปีซึ่งหายตัวไปก่อนหน้านี้ ชวยอนก็รู้ได้ทันทีว่านั่นคือยูจอง ในวันแรกที่ยูจองไม่มาโรงเรียน คุณครูบอกว่ายูจองมี “ธุระส่วนตัว” แต่เมื่อตำรวจหลายนายมาที่โรงเรียน พวกนักเรียนก็รู้กันทั่วว่ายูจองหายตัวไป ยังมีข่าวว่าพบศพท่ามกลางสถานการณ์เช่นนี้ ชวยอนก็อดนึกถึงยูจองไม่ได้ นั่นเป็นเพราะนางสาวเอที่อายุสิบแปดปีและหายตัวไปนั้นคงมีไม่กี่คน

ตอนนั้นชวยอนกำลังนั่งกินมื้อเช้าคนเดียวที่โต๊ะอาหารขนมปังปิ้งที่เธอทำเองทั้งแข็งและไม่ร่อย ส่วนแยมนั้นหมดอายุไปแล้วแต่ยังไม่เสีย เธอจึงยังไม่ได้ซื้อใหม่ ระหว่างนั้นมือข้างที่ถือขนมปังปิ้งเข้าปากก็ร่วงลงบนโต๊ะ

ใช่ว่าชวยอนไม่เคยคิดว่ายูจองอาจตายไปแล้วก็ได้ ไม่สิ ถ้าจะพูดให้ชัดเจน ต้องบอกว่าชวยอนคิดไว้แล้วมากกว่าว่ายูจองตายไปแล้ว ยูจองไม่ใช่เด็กที่จะหนีออกจากบ้าน เธอเป็นเด็กดีขนาดที่ถ้าหนังสือเรียนวิชาจริยธรรมกลายเป็นคนได้ หนังสือเล่มนั้นก็คงเป็นเด็กที่ชื่อยูจอง เท่าที่ชวยอนรู้ ครอบครัวของยูจองมีฐานะค่อนข้างร่ำรวย และเธอก็สนิทกับพ่อแม่เหมือนเพื่อน

ชวยอนยังเคยได้ยินว่าบางครั้งครอบครัวของยูจองก็ไปเที่ยวและกินอาหารนอกบ้านกันบ่อยๆ แม้ว่าผลการเรียนจะตกต่ำลงเล็กน้อยในช่วงที่ผ่านมา แต่ยูจองก็ไม่ได้เครียดกับเรื่องนั้นจนถึงขั้นจะหนีออกจากบ้าน

แล้วยูจองคนที่ว่าก็หายตัวไป จะไม่ให้คิดถึงความเป็นไปได้ที่เธออาจถูกดึงเข้าไปพัวพันกับอาชญากรรมเลยก็ไม่ได้ แต่พอเผชิญหน้ากับข่าวแบบนี้ ในสมองของชวยอนก็ชาโพลนไปหมด การสันนิษฐานว่ายูจองตายไปแล้วกับการได้รู้ว่าเธอตายไปแล้วจริงๆ นั้นช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

[สถานที่พบศพคืออาคารร้างในไซด์ก่อสร้างโครงการทาวน์เฮาส์ที่ล้มละลายบริเวณรอบนอกเขตอินพา พื้นที่โดยรอบไม่มีกล้องวงจรปิด จึงคาดว่า การสืบสวนจะเป็นไปอย่างยากลำบาก ทางตำรวจเผยว่าการสืบสวนจะมุ่งเน้นไปที่สาเหตุการเสียชีวิตและหาตัวผู้กระทำผิด เนื่องจากมีความเป็นไปได้สูงที่การเสียชีวิตของนางสาวเองจะเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม]

รายการข่าวเปลี่ยนเป็นข่าวต่อไปซึ่งเตือนให้ประชาชนระวังโรคที่มากับความร้อน เนื่องจากคลื่นความร้อนสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นประวัติการณ์ ชวยอนปิดโทรทัศน์แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เมื่อพิมพ์คำค้นหาว่า “เมืองอินพา” และ “นางสาวเอหายตัวไป” ผลลัพธ์ที่ดูจะเป็นข่าวของยูจองก็ปรากฏขึ้นหลายสิบหัวข้อ ในบรรดาข่าวมากมายเหล่านั้น ชวยอนแตะเลือกผลลัพธ์ที่มีคำว่า “สรุป” อยู่ในหัวข้อข่าว

ศพของยูจองถูกพบในอาคารร้างตามที่ปรากฏในข่าวเดิมเป็นไซด์ก่อสร้างทาวน์เฮาส์ที่ต้องหยุดชะงักลงเพราะบริษัท

ล้มละลาย หลังจากนั้นเลยมีคำสั่งห้ามคนเข้าออก และเมื่อไม่มีใครรับช่วงต่อจึงถูกปล่อยปละละเลยไว้อย่างนั้น ชาวรายงานว่ายูจองตายเพราะขาดอากาศหายใจ ใครรัดคอเธออย่างนั้นหรือพอคิดเช่นนั้น ภาพเหตุการณ์ก็ผุดขึ้นมาในสมองของซูยอน เธอหลับตาแน่นโดยไม่รู้ตัว

ใครกันที่กล้าทำอะไรแบบนี้

ซูยอนกัดริมฝีปากล่างพลางเปิดดูข่าวอีกสองสามข่าว แต่ก็ไม่ได้รายละเอียดอื่นเพิ่มเติม วันที่ยูจองหายตัวไป วันนั้นเกิดเรื่องอะไรกับยูจองกันแน่ แล้วมีใครเจอโทรศัพท์มือถือของยูจองหรือยัง

เมื่อเสียงแจ้งเตือนดังขึ้น ซูยอนก็ได้สติ บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือปรากฏคำว่า “ออกจากบ้าน” ซูยอนซึ่งอยู่กับพ่อแค่สองคนต้องทำอะไรทุกอย่างด้วยตัวเอง พ่อของเธอต้องออกไปทำงานแต่เช้า แค่จัดการตัวเองก็ยุ่งแล้ว เรื่องของซูยอนจึงต้องเป็นหน้าที่ของตัวเธอเอง สิ่งนี้ไม่ต่างจากสัญญาณที่ต้องเตือนอยู่ระหว่างซูยอนกับพ่อ

ซูยอนต้องรับผิดชอบตัวเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการกินข้าวเช้าหรือไปโรงเรียนให้ทันเวลา ถึงจะนั่งเหม่อจนไปขึ้นรถประจำทางไม่ทัน ซูยอนก็ไม่มีใครมาตบหลังเบาๆ แล้วเร่งรีบให้รีบไปโรงเรียน ทว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร เพราะตอนนี้ซูยอนอยู่ชั้น ม.6 แล้ว และเธอก็ไม่ได้คับข้องใจใดๆ กับเรื่องนี้

พ่อกับแม่ของเธอหย่ากันเมื่อหกปีที่แล้ว แม่แต่งงานใหม่ หลังจากหย่าได้ไม่ถึงสิบเดือน เวลาที่ซูยอนโทรไปหา แม่จะบอก

ว่า “รอเดี๋ยว” แล้วทำที่เหมือนออกมาแอบรับโทรศัพท์ที่ไหนสักแห่ง แต่อย่างน้อยก็พอได้ยินเสียงแอบคุยโทรศัพท์ของแม่บ้าง แม่ไม่เคยเป็นฝ่ายโทร.มาหาเลย เมื่อเป็นแบบนี้หลายครั้งเข้า ชูยอนก็เลิกติดต่อนั่นเอง เธอไม่ยินดีนักที่ตัวเองเป็นเหมือนแขกที่ไม่ได้รับเชิญ

“เธอนี่ยอดเยี่ยมเลยนะ ถ้าเป็นฉันคงมีวันที่ไม่อยากมาโรงเรียนบ้างละ แต่เธอก็ขยันมาโรงเรียนทุกวันถึงจะไม่มีใครเคี้ยวเชิญให้มา เธอพูดอยู่ตลอดว่าฉันเป็นนักเรียนดีเด่น แต่ที่จริงแล้วนักเรียนดีเด่นคือเธอต่างหากล่ะ”

ชูยอนนึกถึงใบหน้าที่พูดอย่างยิ้มแฉ่งของยูจอง ตอนนั้นชูยอนไม่ได้บอกยูจองว่าถ้าไม่มาโรงเรียนจนมีคนโทร.บอกพ่อ เธอจะเจอปัญหาใหญ่ พ่อเกลียดทุกเรื่องที่ทวนใจตัวเอง ตอนนั้นน่าจะเป็นสมัยมัธยมต้นที่โรงเรียนขอให้ผู้ปกครองเข้าพบ เพราะชูยอนเข้าไปข้องเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนคนอื่น ชูยอนยังคงไม่ลืมสีหน้าเกลียดชังของพ่อในวันนั้น สีหน้านั้นไม่ได้กล่าวโทษว่าทำไมถึงเข้าไปพัวพันกับการทะเลาะแบบนั้น แต่เป็นสีหน้าที่ถามว่าทำไมถึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับทะเลาะแบบนั้นจนทำให้พ่อต้องรำคาญไปด้วย และพ่อก็บ่นด้วยคำเดียวกันนี้ตลอดทางกลับจากโรงเรียน

ชูยอนไม่อยากบอกเหตุผลนั้นกับยูจอง บางครั้งยูจองจะบ่นให้ฟังว่าพ่อพยายามก้าวก้าวทุกเรื่องของเธอ และแม่อีกก็ควบคุมเธออย่างเข้มงวด ยูจองพูดเป็นเสียงเดียวกับชูยอนว่า ถ้าเข้ามหาวิทยาลัยเมื่อไร เธอจะย้ายไปอยู่คนเดียวและออกจากเงาของพ่อแม่ให้ได้ เหตุผลนั้นทำให้ยูจองคิดว่าตนเองกับชูยอน

มีเรื่องที่มีความรู้สึกร่วมกัน แต่ซุยองไม่ได้คิดเช่นนั้น ยูจอง
ที่ได้รับความรักอย่างเอ่อล้นจากพ่อแม่ที่มีความสุขมากกว่าเธอ

ซุยองเลิกคิดและลุกจากเก้าอี้ ขนบ่งบึ้งที่เย็นชืดแล้ว
มีรอยกัดไปแค่หนึ่งคำ ซุยองทิ้งขนมปังปังชิ้นนั้นลงถังขยะ
สแตนเลสสำหรับเศษอาหาร ทันทีที่เปิดฝาทิ้งขยะ แมลงหวี่
ก็บินออกมา

บรรยากาศในโรงเรียนวุ่นวายต่างจากปกติอย่างที่คาดไว้ นักเรียน
ต่างจับกลุ่มกระซิบกระซาบบางอย่าง เดอาเก็กรู้ว่าคุยเรื่อง
อะไรกัน เมื่อซุยองเข้าไปในห้องเรียน เธอก็รู้สึกได้ทันทีว่า
มีสายตาหลายคู่มองผาดมาที่ตน ซุยองเป็นเพื่อนที่สนิทกับยูจอง
มากที่สุด นักเรียนเหล่านั้นจึงอาจสงสัยในปฏิกิริยาของเธอ
แต่ซุยองก็ไม่ว่าตัวเองควรแสดงท่าทีอะไร เธอรู้เรื่องการตาย
ของยูจองจากข่าวที่ออกมาเท่านั้น ไม่ได้เห็นศพแต่อย่างใด
จึงยังไม่ได้รู้สึกโดยตรงว่าเพื่อนตายไปแล้ว ถ้าจะอธิบาย
ความรู้สึก คงบอกได้แค่ว่าเธอมีเหงา

บนโต๊ะเรียนของยูจองมีดอกเบญจมาศสีขาวสองดอก
วางอยู่ นอกจากนี้ยังมีขนมหนึ่งห่อและนมช็อกโกแลตที่ไม่ว่า
ใครเอามาวางไว้ ยูจองไม่ชอบนมช็อกโกแลต ซุยองทอดสายตา
มองของพวกนั้น ห้องเรียนเหมือนจะเงียบลงในทันที

ซุยองหันไปมองทางตู้ล็อกเกอร์ เธอจำตำแหน่งล็อกเกอร์
ของยูจองได้แม่นยำ สลักของล็อกเกอร์พัง เป็นฝีมือของตำรวจ
หรือเป่าชนะ ซุยองค่อยๆ เดินไปทางล็อกเกอร์นั้น

ซุยองเปิดล็อกเกอร์ของยูจอง ข้างในนั้นรกมาก หนังสือ

เรียนและสมุดแบบฝึกหัดวางนอนอย่างไม่เป็นลำดับ บนกองหนังสือเป็นชุดพลະที่ยัดไว้อย่างลวกๆ ยูจองไม่เคยทำแบบนี้ ปกติเธอจะจัดหนังสือเรียนกับสมุดแบบฝึกหัดแยกกันและวางตั้งตามลำดับอย่างเป็นระเบียบ ส่วนชุดพลະก็จะพับเก็บไว้อย่างดีเสมอ ความสับสนผิดขึ้นในใจของชวยอน ตอนนั้นเองที่เธอรู้สึกได้จริงๆ ว่ายูจองไม่อยู่แล้ว

“หาอะไรเธอ”

เมื่อหันศีรษะไปตามเสียง ชวยอนก็เห็นว่าครูประจำชั้นยืนอยู่ด้วยใบหน้าไร้เครื่องสำอาง บางทีครูคงไม่มีอารมณ์แต่งหน้าในสถานการณ์ที่ลูกศิษย์ถูกพบเป็นศพเช่นนี้ นี่คงเป็นเหตุการณ์ที่ปัจจุบันทันด่วนของครูเหมือนกัน เส้นผมที่ปกติจะรวบไว้แน่นจึงปล่อยยาวลงมาถึงกลางหลัง ชวยอนชักมือออกจากล็อกเกอร์

“ดูไม่ได้หรอกคะ”

น้ำเสียงที่เปล่งออกมาค่อนข้างจืดจาง นั่นเป็นเพราะคำถามว่ากำลังหาอะไรอยู่ของครูประจำชั้นฟังดูเหมือนกลางแครงใจ ชวยอนอาจกำลังอารมณ์อ่อนไหวอยู่ก็เป็นได้ แต่ในตอนนั้นเธอรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

“ไม่หรอก ไม่ใช่ออย่างนั้น”

ครูประจำชั้นส่ายศีรษะเบาๆ แล้วพูดต่อ

“ลงไปคุยกันที่ห้องพักครูสักเดี๋ยวนะ”

ชวยอนจ้องครูเหมิง เมื่อไม่ได้คำตอบ ครูจึงยิ้มเล็กน้อยแล้วหันหลังก้าวร่นไปก่อนด้วยความคิดว่าชวยอนคงเดินตามมา ชวยอนหันไปมองรอบๆ มีนักเรียนจำนวนหนึ่งมองมาทางเธอด้วย

ความสงสัยใคร่รู้ แต่ก็ไม่มีใครแสดงสีหน้าประหลาดใจเป็นพิเศษ เคยมีนักเรียนสองสามคนถูกครูประจำชั้นเรียกไปพบในลักษณะนี้ ตอนที่ยูจองหายตัวไปเมื่อไม่กี่วันก่อนก็ไม่ต่างกัน ตอนนั้น ซูยอนต้องตามครูไปพบตำรวจเหมือนกัน

ห้องพักครูเงียบกว่าที่คิด นักเรียนไม่จับกลุ่มกระซิบ-กระซាប់กันเหมือนเด็กๆ แล้ว พวกเขาอาจได้รับการตักเตือนให้ระมัดระวังในการปฏิบัติตัวก็ได้

ซูยอนเดินเข้าห้องพักครูแล้วตรงไปที่โต๊ะของครูประจำชั้น จากนั้นตรงหน้าโต๊ะของครูมีป้ายชื่อเขียนไว้ว่า “หัวหน้าฝ่ายการศึกษา มินฮยอก” เมื่อเข้าไปยืนด้านข้าง ครูที่กำลังพิมพ์บางอย่างอยู่ในคอมพิวเตอร์ก็หันมามอง

“รู้จักของยูจองหรือเปล่า”

ครูถามอย่างระมัดระวัง นั่นอาจเป็นเพราะไม่อยากพูดคำว่า “ตาย” ออกจากปากตัวเองก็เป็นได้ ซูยอนพยักหน้าโดยไม่ถามอะไรให้มากความ

“ตำรวจคงอยากถามเธอเกี่ยวกับเรื่องนั้นนะ”

ทันทีที่ได้ยินคำนั้น ร่างกายของซูยอนก็ไร้เรี่ยวแรง เธอประหม่าโดยไม่รู้ตัว ก่อนถามพลางกะพริบตาปริบๆ

“ถามอะไรเธอคะ”

ครูประจำชั้นส่ายศีรษะ

“ไม่รู้สิ ครูก็ 모르เพราะตำรวจไม่ได้บอกไว้ เธอน่าจะต้องไปพบแล้วถามเองนะ ว่ายังงัยล่ะ”

ซูยอนอยากถามว่า “ไม่ไปไม่ได้หรือคะ” แต่เธอคิดว่าคงไม่ได้ ถ้าถามแบบนั้น ครูต้องถามกลับแน่นอนว่าทำไมถึง

ไม่อยากไปพบตำรวจ ชูยอนหวอนึกถึงเสียงที่เต็มไปด้วยความ
เคลงใจที่ได้ยินเมื่อสักครู่

“หาอะไรเธอ”

ครูคงคิดว่าการเจียบคือการบอกกลาย ๆ ว่าเข้าใจแล้ว
จึงหยิบนามบัตรใบหนึ่งออกมาจากลิ้นชักแล้วยื่นให้ ชูยอน
รับนามบัตรใบนั้นมาอ่าน ในนั้นระบุชื่อของตำรวจสืบสวน
พักทงกยู สถานีตำรวจอินพา รวมทั้งอีเมล เบอร์โทรสาร และ
เบอร์โทรศัพท์มือถือ ชูยอนเคยเห็นนามบัตรนี้มาก่อน นี่เป็น
ใบเดียวกับที่เธอได้รับจากตำรวจที่มาโรงเรียนเมื่อไม่กี่วันก่อน
ตำรวจนายนี้ น่าจะสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผมเผ้าเรียบร้อย
ผิวขาว และดูกำยำจนน่าประทับใจ ถ้าจะให้พูดคงต้องบอกว่า
จัดอยู่ในกลุ่มคนหน้าตาดี หลังจากเข้าพบตำรวจนายนี้
นักเรียนหญิงหลายคนต่างหน้าแดงแจ๋กลับมา

“ทางนั้นบอกว่ให้ไปหาได้ถึงตอนเย็น ไว้เรียนเสร็จแล้ว
ค่อยไปก็ได้ ครูโทรบอกคุณพ่อให้แล้ว แต่เขาบอกว่าไม่สะดวก
ไปด้วยนะ”

ครูอธิบายเพิ่มว่านักเรียนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต้องมี
ผู้ปกครองติดตามไปด้วย แต่ถ้าได้รับความเห็นชอบจาก
ผู้ปกครองก็ไปคนเดียวได้ ชูยอนไม่รู้สึกผิดหวังแม้แต่น้อย
นั่นเป็นสิ่งที่พ่อน่าจะพูดอยู่แล้ว แน่หนอว่าถ้าชูยอนไม่ได้เข้าไป
พัวพันกับคดี พ่อคงไม่คิดจะมาให้เสียเวลา พ่อไม่สนหรอกว่า
ลูกสาววัยรุ่นของเขาจะประหม่าที่ต้องไปสถานีตำรวจคนเดียว
ชูยอนเองก็คิดว่าดีแล้วที่พ่อไม่ไปด้วย

คาบเรียนของวันนี้ผ่านไปอย่างไรไม่อาจรู้ได้ สิ่งที

ครอบงำสมองของซูยอนคือเรื่องของยูจอง ทำให้ยูจองถึงถูกพบในอาคารร้างแบบนั้น ใครเป็นคนฆ่ายูจอง แล้วตำรวจมองใครเป็นผู้ต้องสงสัยที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด หรือว่ายังหาเบาะแสอะไรไม่ได้ จึงเรียกตนไปพบอย่างนั้นหรือ

ความคิดนี้ต่อยอดไปถึงการสืบสวนบุคคลอ้างอิง ตำรวจจะถามอะไรจากเรานะ แล้วตำรวจจะคิดว่าเราคือผู้ต้องสงสัยหรือเปล่า ความคิดต่างๆวนเวียนอยู่ในสมองของซูยอน

สถานีตำรวจอินพายุอยู่ในระยะที่หนึ่งรถประจำทางจากหน้าโรงเรียนไปถึงได้ มีผู้โดยสารขึ้นและลงรถหลายคนตลอดระยะทางแปดป้ายรถประจำทางที่ซูยอนนั่งไป

ทันทีที่ได้ยินเสียงประกาศ ซูยอนก็กดกริ่งเพื่อลงจากรถ เธอรู้สึกว่าคนบนรถกำลังมองมา และกังวลว่าคนอื่นจะมองด้วยสายตาแปลก ๆ หรือเปล่าที่เธอลงรถตรงป้ายหน้าสถานีตำรวจ แต่ความจริงแล้วไม่มีใครมองมาที่เธอเลย

ซูยอนลงจากรถประจำทางแล้วเดินไปยังสถานีตำรวจ เธอไม่สบายใจที่ตัวเองยังอยู่ในชุดนักเรียน และคิดว่ารู้แบบนี้ น่าจะกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน

ที่หน้าสถานีมีตำรวจเกณฑ์¹ในเครื่องแบบยืนอยู่ ซูยอนยืนละล้าละลังเพราะสงสัยว่าต้องแจ้งอะไรก่อนเข้าไปข้างในหรือเปล่า แต่ตำรวจนายนั้นก็ได้ปายตามองมาที่เธอเลย เธอจึงเดินเข้าไปในสถานีตำรวจทั้งอย่างนั้น

¹ ตำแหน่งของผู้ชายเกาหลีที่เข้ารับการเกณฑ์ทหาร แต่เลือกทำหน้าที่ในหน่วยตำรวจแทนการเป็นทหารประจำการ จึงไม่นับว่าเป็นตำรวจอาชีพ

ชวยอนหันมองตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ ตามที่ได้ยินจากครูฝ่ายงานสืบสวนสอบสวนอยู่ที่ชั้น 1 ทันทีที่เดินไปตามทางเดินชวยอนก็เจอเสาที่มีป้ายบอกทาง เธอไม่รู้ว่าต้องทำอะไรจึงเคาะประตูก่อน ไม่มีเสียงตอบดังมาจากข้างใน แต่ประตูก็เปิดออกอย่างระมัดระวัง

เมื่อเข้าไปข้างในถึงได้รู้ว่าเหตุใดจึงไม่ได้ยินเสียงตอบรับหลังเคาะประตู โต๊ะทำงานที่ดูเป็นของเจ้าพนักงานอยู่ห่างจากประตูมาก ภายในห้องก็ค่อนข้างวุ่นวาย มีทั้งคนที่กำลังคุยโทรศัพท์และคนที่กำลังคุยกับใครบางคนซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะทำงานอย่างตั้งใจ ทุกคนดูมีงานรัดตัว

“มีธุระอะไร”

คนที่ถามคือผู้ชายวัยสามสิบต้นๆ ใส่เสื้อโปโลกับกางเกงผ้าฝ้ายสีจาง เขาใช้คำพูดและแสดงสีหน้าอย่างคลุมเครือเหมือนลังเลว่าต้องใช้คำสุภาพหรือคำเป็นกันเองกับชวยอนที่มาหาในชุดนักเรียน ชวยอนหยิบนามบัตรจากกระเป๋าแล้วยื่นให้

“ตำรวจคนนี้บอกให้หนูมา หนูก็เลยมาค่ะ”

ชายผู้นั้นรับนามบัตรไปอ่าน

“อ้อ! สายสืบพัก!”

เขาหันครึ่งตัวแล้วตะโกนไปที่ไหนสักแห่งพลางชูไม้ชูมือใบหน้าที่คุ้นเคยเงยขึ้นเล็กน้อยแล้วมองมาทางนี้ ชวยอนจำได้ว่าเขาคือตำรวจสืบสวนพักทงกยูซึ่งเคยปรากฏตัวที่โรงเรียนเมื่อไม่กี่วันก่อน

ชวยอนโค้งคำนับแทนการเอ่ยขอบคุณแล้วมุ่งหน้าไปทางโต๊ะทำงานของตำรวจสืบสวนพักทงกยู เมื่อมาถึงโต๊ะทำงาน

ตำรวจสืบสวนก็ลุกขึ้นยืน

“ฮันซูยอนไม่ใช่ไหม”

ดูจากที่เขารู้ชื่อของเธอแล้ว ซูยอนคิดว่าวันนี้คงมีเธอคนเดียวที่ถูกเรียกให้มาพบ

“ค่ะ”

“ร้อนมากเลยละสิ ตี๋มอะไรหน้อยไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“นั่งตรงนี้นะก่อนนะ”

ตำรวจสืบสวนพักทงกยูชี้ไปที่เก้าอี้เหล็กซึ่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะทำงานของเขา จากนั้นก็เดินแกว่งแขนไปที่ไหนสักแห่ง ซูยอนนั่งมองอยู่เงิบๆ และเห็นว่าเขาไปหยิบเครื่องตี๋มออกมาจากตู้เย็นตรงมุมหนึ่งของห้องทำงาน ถึงเธอจะบอกเขาว่าไม่เป็นไรก็จริง แต่เมื่อได้เห็นขวดเครื่องตี๋มสีเขียวที่ดูเย็นสดชื่นคอกก็แห้งขึ้นมาเสียอย่างนั้น เธอรับเครื่องตี๋มมาโดยไม่ปฏิเสธ

“ค่อยๆ ตี๋มละ”

ซูยอนหมุนฝาเกลียวของขวดแก้ว เมื่อยกดขวดขึ้นตี๋มบางอย่างนั้นๆ ก็ไหลเข้ามาในปากพร้อมกับน้ำรสหวาน เนื้อว่านหางจระเข้ นั่นเอง ซูยอนคิดว่าอร่อยดีเพราะเป็นเครื่องตี๋มที่ไม่ได้ตี๋มมานานแล้ว ตอนนี้อาการเจ็บเคียดจึงคลายไประดับหนึ่ง

“เห็นข่าวเกี่ยวกับฮย็อนยูจองบ้างหรือเปล่า”

ซูยอนพยักหน้า

“ที่ว่าเธอเสียชีวิตไม่ใช่ไหมคะ”

ตำรวจสืบสวนพักทงกยูยิ้มอย่างขมขื่น

“ใช่ แต่ตอนนี้มีอะไรก็กลายเป็นข่าวอย่างรวดเร็วเลย”

เขาพิมพ์บางอย่างลงในโน้ตบุ๊ก จากนั้นประสานมือทั้งสองข้างแล้วมองมาที่ชวยอนนิ่งๆ

“นี่เรียกว่าการสืบสวนบุคคลอ้างอิงนะ ปกติถ้าเกิดเหตุการณ์อะไร ตำรวจก็จะเรียกคนที่เกี่ยวข้องมาถามอะไรหลายๆอย่าง จะได้รู้ตัวคนร้าย”

“หนูรู้ค่ะ”

“แต่ถ้าเป็นผู้เยาว์ ก็ต้องได้รับการเห็นชอบจากผู้ปกครองก่อน...”

“คุณครูบอกหนูแล้วค่ะ”

ชวยอนพูดตัดบท นั่นเป็นเพราะเธอไม่อยากฟังเรื่องเดิมซ้ำอีกหน เธอไม่มีเหตุผลต้องทนฟังคำพูดที่ว่า “พ่อของเธอไม่สนหรอกว่าเธอจะต้องมาสถานีตำรวจคนเดียว ถ้าไม่ใช่เรื่องของเขา เขาก็ไม่สนหรอก” ซ้ำอีกรอบ

“เห็นเด็กคนอื่นพูดกันว่าเธอสนิทกับยูจองที่สุด”

ชวยอนจึงไปที่จุดหนึ่งตรงปลายโถ๊ะ มีรอยเปื้อนเล็กๆ อยู่ อาจเป็นรอยเปื้อนจากกาแฟหรือรอยที่บังเอิญเกิดขึ้นมาก็ได้ ระหว่างที่มองรอยเปื้อนนั่น ความคิดมากมายก็หลั่งไหลเข้ามาในสมอง

นักเรียนคนอื่นคงมองว่าเธอสนิทกับยูจองที่สุด ความจริงก็ใช่ว่าจะไม่ใช่อย่างนั้น ฮันชวยอน ฮย็อนยูจอง นักเรียนสองคนที่นามสกุลคล้ายกันมีเลขที่ติดกันตอนเข้าเรียนมัธยมปลาย จึงได้นั่งคู่กันตอนต้นเทอม ทั้งสองคนเริ่มสนิทกันตั้งแต่ตอนนั้น ชวยอนไม่คิดอยากเล่าเรื่องครอบครัวให้ใครฟัง แต่เมื่อยูจองเล่าเรื่องการหย่าของพ่อแม่ ชวยอนจึงเผลอเล่าว่าพ่อแม่ของเธอก็เป็น

แบบนั้นเหมือนกัน แต่ต่างกันคือพ่อแม่ของยูจองมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแม้จะหย่าร้างไปแล้ว หลังจากนั้นชวยอนกับยูจองก็สนิทสนมกันจนเล่าความในใจให้อีกฝ่ายฟังได้อย่างเป็นธรรมชาติ หากความสัมพันธ์นี้เรียกว่า “เพื่อนสนิท” ก็นับว่าทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน แต่ถ้าถามว่าก่อนที่ยูจองจะตาย ไม่สิ ก่อนที่ ยูจองจะหายตัวไป ทั้งสองคนสนิทกันหรือเปล่าก็คงตอบไม่ได้ ในทันที

“ไม่รู้หรือคะว่ายูจองมีแฟน”

ดวงตาของพัททงกยูเป็นประกาย ชวยอนหดตัวลง น้ำเสียงของเธอคล้ายกับกำลังกล่าวโทษยูจองโดยไม่รู้ตัว สีหน้าของพัททงกยูดูนุ่มนวลลงในทันที

“อู๊ลี”

“หนูนี่คนที่รู้เรื่องของยูจองดีที่สุดก็คือเขาอะ”

“แต่ฉันก็อยากถามอะไรบางอย่างจากเธอด้วยนะ”

“อะ”

“หนูนี้ยูจองมีเรื่องเครียดอะไรบ้างหรือเปล่า เรื่องผลการเรียน เรื่องครอบครัว หรือเรื่องที่ทะเลาะกับแฟนอะไรทำนองนี้นะ”

ชวยอนส่ายศีรษะ

“ผลการเรียนแย่งลงมานิดหน่อย แต่ก็ไม่ถึงกับไม่ดีค่ะ ส่วนเรื่องที่มีปัญหากับครอบครัว ยูจองไม่เคยเล่าให้หนูฟังเรื่องทะเลาะกับแฟนก็ด้วยค่ะ”

พัททงกยูพิมพ์บางอย่างด้วยคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ฟังคำของเธอ ชวยอนคิดว่าเขาน่าจะพิมพ์ตามที่เธอเล่า

“ล่าสุดหนูไม่ได้ติดต่อกับยูจองเท่าไรค่ะ”

“หลังจากยูจองมีแฟน ก็เลยเริ่มห่างเหินกันเหวอ”

เขาเผยรอยยิ้มให้เห็นชั่วครู่ อาจเป็นเพราะเห็นว่าชวยอนมีท่าทีหงุดหงิดเมื่อก็ก็ได้ ชวยอนพูดอ้อมแอ้มจนฟังดูเหมือนคำแก้ตัว

“ก็...ยังงี้ก็เจอกันที่โรงเรียนทุกวันอยู่แล้วนี่คะ”

ตำรวจสืบสวนพยักหน้าแล้วถาม

“แต่ก็คงติดต่อกันบ้างใช่ไหม ติดต่อกันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่เหวอ แล้วเคยนัดเจอกันนอกโรงเรียนบ้างหรือเปล่า”

ชวยอนกำมือที่วางอยู่บนหัวเข่าแน่น เธอคิดว่าตำรวจสืบสวนคงยึดโทรศัพท์มือถือของยูจองไว้แล้ว

โกหกไปก็ไร้ประโยชน์

2

“เจอกันครั้งสุดท้ายวันที่ 22 ค่ะ เจอกันที่โรงเรียน”

“รู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลยค่ะ”

“แล้วที่เจอกันนอกโรงเรียนล่ะ”

“วันที่ 20 ค่ะ”

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ชวยอนออกมาเจอยูจองตั้งแต่เช้า นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้ออกมาเจอกันข้างนอกโรงเรียนหลังจากยูจองมีแฟน โดยยูจองเป็นฝ่ายชวนให้มาเจอ

ทั้งคู่ไปดูภาพยนตร์และกินหมาล่าทั้งด้วยกันเป็นอาหาร

กลางวัน แล้วก็ไปร้านกาแฟ และอยู่ที่ร้านประมาณชั่วโมงครึ่ง จากนั้นก็เดินเที่ยวในเมือง ยืนกินถึงหูลู่ซึ่งกำลังเป็นที่นิยม เดินดูสินค้าในร้านเสื้อผ้าและร้านสินค้าเบ็ดเตล็ด แล้วแยกย้ายกันตอนสี่โมงเย็น ยูจองบอกว่าอยากอยู่ด้วยกันให้นานกว่านี้ เพราะไม่ได้เจอกันนานแล้ว แต่เธอต้องกลับไปกินข้าวเย็นที่บ้าน บ้านของชวยอนกับยูจองอยู่คนละทางกัน ชวยอนนั่งรถประจำทางกลับบ้าน วันจันทร์และวันอังคารเธอได้เจอยูจองที่โรงเรียน ระหว่างนี้ก็ไม่ได้ยินเรื่องราวอะไรเป็นพิเศษ แต่คืนวันอังคาร แม่ของยูจองติดต่อมาบอกว่ายูจองไม่ได้กลับบ้าน ยูจองหายตัวไประหว่างนั้น

ตอนแรกชวยอนคิดในใจว่ายูจองอาจไปเจอแฟน แต่ก็พูดออกมาไม่ได้เพราะแม่ของยูจองน่าจะยังไม่รู้ว่ายูจองมีแฟน ดึก ๆ ก็คงกลับบ้านละมั้ง ชวยอนนอนคิดเช่นนี้แล้วหลับไป วันรุ่งขึ้นเมื่อไปโรงเรียนจึงได้รู้ว่ายูจองหายตัวไป

ตำรวจสืบสวนพักทงกยูพิมพ์ทุกอย่างที่ชวยอนพูด เขามองชวยอนซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามโน้ตบุ๊ก

“ฉันก็มีลูกสาวอยู่ชั้น ม.ต้นคนหนึ่ง”

ชวยอนมองตำรวจสืบสวนพักทงกยู เธอไม่คิดว่าอายุของเขาเท่านี้จะมีลูกสาว หรือบางทีเขาอาจดูหนุ่มกว่าที่คิดก็ได้

“ลูกของฉันถือโทรศัพท์มือถือติดตัวตลอดเวลา ไม่รู้ว่ามือเธอต้องคุ้ยมากมายนัก ถึงได้ส่งข้อความหาเพื่อน ๆ ไม่ว่างวินเลย”

เขาอยากบอกอะไรกันแน่นะ ชวยอนเอาแต่กะพริบตาปริบ ๆ โดยไม่ตอบอะไร ตำรวจสืบสวนพักทงกยูเอียงศีรษะแล้วพูดว่า

“ปกติถ้ามีใครติดต่อมาว่าเพื่อนไม่กลับบ้าน ก็น่าจะส่งข้อความหาหรือไม่ว่าโทร.หาหน่อยนะ แต่ว่าเธอไม่ส่งข้อความหาเพื่อนเลยสักข้อความ แอ้มไม่โทร.หาด้วยนี่สิ”

ซูยอนเพ่งมองตำรวจสืบสวนพักทงกยู เธอพอจะรู้ว่าคำพูดนั้นแฝงความหมายว่าอย่างไร

“สงสัยหนูหรือคะ”

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ก็คุณพูดเหมือนสงสัยนี่คะ”

“ฉันถามเพื่อยืนยันเฉยๆ นะ สถานการณ์ตอนนี้ไม่ว่าเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ต้องถามให้หมด ไม่ใช่เธอคนเดียวหรอกนะ ฉันก็ทำแบบนี้กับคนอื่นเหมือนกัน”

ซูยอนแบ่ปาก

“ทะเลาะกันหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ หนูแค่...คิดว่ายูจองคงไปหาแฟน ถ้าติดต่อไปก็จะเป็นการรบกวนไม่ใช่หรือคะ แล้วที่ไม่ได้โทร.ไป เพราะหนูก็ไม่มีอะไรจะพูดเป็นพิเศษด้วยค่ะ”

“ยูจองบอกเธอว่าจะไปหาแฟนนะ”

“ก็ไม่ได้บอกหรอกค่ะ”

“แล้วทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะ”

ซูยอนเงยบไปครู่หนึ่ง เธอคิดอยู่แวบหนึ่งว่าควรบอกไปตามตรงดีหรือเปล่า แต่เธอก็ไม่อยากบอกเรื่องนั้น

“ห้ามบอกใครเด็ดขาดนะ นี่เป็นเรื่องที่เราู้กันสองคน”

เข้าใจไหม ยูจองกำชับหลายครั้งเพื่อให้ซูยอนสัญญา
กับตน

“วันนั้นยูจองไม่ได้ขึ้นรถรับส่งของโรงเรียนกวดวิชาคะ ก่อนหน้านั้นก็เคยเป็นแบบนี้ วันไหนที่ไม่ได้ขึ้นรถก็แสดงว่าไปหาแฟนนะคะ วันนั้นหนูก็เลยคิดว่าคงไปหาแฟนแล้วกลับบ้านซ้ำ แล้วก็คิดว่าคงกลับบ้านเองได้ พ่อแม่ของยูจองไม่ติดต่อกันอีก หนูก็เดาว่ายูจองคงกลับไปถึงบ้านแล้วค่ะ”

“อย่างนั้นเองเหรอ”

ดูเหมือนว่าเธอไม่ได้คิดจะซักไซ้ไล่เลียงต่อ ซูยอนถอนหายใจยาวๆ แบบไม่ให้อีกฝ่ายได้ยิน เธออดอดใจแปลกๆ จากนั้นก็เผลอปากและตึงหนังที่เล็บมือโดยไม่รู้ตัว พ่อตำรวจสืบสวนพักทงกยูไม่พูดอะไรเลย เธอก็กระวนกระวายใจเล็กน้อย บางทีคนที่มาสถานีตำรวจอาจประหลาดแบบนี้เหมือนกันหมดก็ได้

เธอตัดสินใจรวบรวมความกล้าแล้วถามในสิ่งที่อยากถามมาตลอด

“สอบถามคำแฟนของยูจองด้วยไหมคะ”

ตำรวจสืบสวนพักทงกยูส่งสายตากมกิริบ

“ถามเรื่องนั้นทำไมเหรอ”

ซูยอนเพลโอน้มตัวไปข้างหน้า

“ที่จริงช่วงนี้คนที่สนิทกับยูจองที่สุดก็คือแฟนของเธอคะ หนูแทบไม่ค่อยได้เจอยูจองด้วยซ้ำ ยูจองน่าจะติดแฟนแจเลยละค่ะ”

“รู้สึกเหมือนโดนหักหลังเหรอ”

ซูยอนระอา

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อยค่ะ”

“ถ้าฉันหมั้นยูจองทะเลาะกับแฟนบ่อยหรือเปล่า หรือว่ามีใครอื่นนอกจากแฟนที่รู้สึกไม่ดีกับยูจองบ้างไหม”

ยูจองเป็นเด็กเกียบๆ เธอไม่ชอบเข้าหาใครก่อน แต่ก็นิสัยใจคอดีจนไม่มีใครคนไหนเกลียด และเธอเองก็ไม่เคยรังเกียจหรือเกลียดใครด้วย ดังนั้นถ้าตำรวจสืบสวนถามว่ายูจองมีเรื่องโกรธเคืองกับใครหรือเปล่า ก็ตอบอย่างมั่นใจได้เลยว่าไม่มีทางแน่นอน แต่กับแฟนของเธอนั้นมันคนละเรื่องกัน

“หนูไม่รู้อะไรเป็นพิเศษค่ะ ใช่ว่าหนูจะรู้ทุกเรื่องของยูจองกับแฟนนะคะ ถึงจะสนิทกันแค่ไหน แต่ก็คงไม่เล่าเรื่องแบบนั้นให้กันฟังทั้งหมดหรอกค่ะ หนูนี้คนที่สนิทกับยูจองที่สุดคือแฟนของเธอค่ะ ที่หนูถามเพราะอยากรู้ว่าคุณได้ไปสอบปากคำเขาบ้างหรือเปล่านะค่ะ”

“ฉันต้องไปสืบจากทางนั้นเหมือนกัน เขาเองก็ยังคงเป็นผู้เยาว์ ฉันเลยแจ้งไปล่วงหน้าแล้วจะให้เข้ามาพบ”

ตำรวจสืบสวนพักทักทายคนเอกสารบนโต๊ะแล้วหยิบอะไรบางอย่างออกมาวางไว้ตรงหน้าชวยอน สิ่งนั้นคือรูปถ่ายใบหนึ่ง แต่เป็นรูปขาวดำเหมือนถ่ายเอกสารมา รูปจึงไม่คมชัดนักและไม่ค่อยเห็นสิ่งที่อยู่โดยรอบ ใบหน้าของคนในรูปก็เลือนราง แต่ชวยอนดูออกอย่างชัดเจนว่าใครคือเจ้าของใบหน้าอันเลือนรางที่อยู่ตรงกลางนั้น เขาคือแฟนหนุ่มของยูจองนั่นเอง

“ฉันแค่เอาไว้ดูเผื่อไว้ล่ะ วันอังคารหลังเลิกเรียน แฟนของยูจองอยู่กับเพื่อนๆ คนอื่นตลอด พวกเขาไปร้านเกมด้วยกัน แล้วฉันก็ตรวจสอบมาแล้วว่าหลังจากนั้นเขาก็กลับบ้านไป”

ชวยอนทำหน้านิ่งๆ คว้าขวดน้ำดื่มออกมา ตำรวจสืบสวนพักทักทายจึงยิ้มออกมา

“ฉันอยากให้เธอหลีกเลี่ยงการสันนิษฐานอะไรแปลกๆ นะ

เราจะทำให้คนอื่นเดือดร้อนจากการคาดเดาที่ไม่มีมูลไม่ได้หรอกนะ”

ชวยอนรับรู้ได้ว่าตำรวจสืบสวนพักทงกยูต้องการสื่ออะไร เขากำลังเตือนอย่าปล่อยข่าวลือแปลกๆ ชวยอนเองก็ไม่มีความคิดที่จะทำแบบนั้น เธอแค่คิดว่าหากจะมีคนที่จำเป็นต้องถูกสอบสวนมากที่สุด คนคนนั้นก็คือแฟนของยูจอง ถ้าตำรวจบอกว่าสืบมาหมดแล้ว ก็คงแปลว่าเธอคิดผิด จู้ๆชวยอนก็คิดว่าตำรวจน่าจะตรวจสอบร่องรอยการเคลื่อนไหวของเธอมาหมดแล้วเช่นกัน ถึงได้เรียกให้เข้ามาพบ อย่างไรก็ตามเธอคิดว่าการที่เรียกเธอให้เข้าพบก่อนก็ไม่ต่างจากการบอกว่าในสถานการณ์นี้ตำรวจยังไม่ได้สงสัยใครคนไหนเป็นพิเศษ

“จะจับตัวคนที่ฆ่ายูจองได้ไหมคะ”

“นั่นเป็นหน้าที่ของตำรวจอยู่แล้ว”

ชวยอนจ้องตาของตำรวจสืบสวนพักทงกยูตรงๆ เขาเองก็ไม่หลบสายตา ใบหน้านั้นเต็มไปด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ แม้เขาไม่ได้พูดว่าจะจับตัวคนร้ายให้ได้ แต่ชวยอนก็รับรู้ได้ถึง ความมุ่งมั่นนั้น เขابอกด้วยว่าตัวเองมีลูกสาว นี่อาจเป็นเหตุผลที่เขามุ่งมั่นว่าจะไม่ถอนตัวจากคดีนี้ก็เป็นได้

“ต้องจับให้ได้นะคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว มีอะไรอยากถามอีกหรือเปล่า”

ชวยอนหรีตาลง เหมือนเธอจะคอแห้งขึ้นมาเสียอย่างนั้น ริมฝีปากก็แห้งผากด้วย หลังจากจมอยู่กับความคิดลักพัก เธอก็เยกหน้าขึ้นอย่างช้าๆ

“จะชันสูตรศพของยูจองด้วยไหมคะ”

ประกายเฉียบแหลมปรากฏขึ้นในดวงตาของตำรวจสืบสวน
พักทงกยู

“ทำไมถึงถามเรื่องนั้นล่ะ”

เกิดช่วงเวลาแบบนี้หลายครั้งหลังจากชวยอนเข้ามาใน
สถานีตำรวจ ทำไมถึงสงสัยเรื่องนั้นล่ะ ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะ
ตำรวจสืบสวนพักทงกยูถามเจาะแบบนี้อย่างต่อเนื่อง แต่นี้เป็น
ครั้งแรกที่เขาทำสีหน้าแบบนี้ ชวยอนเพิ่งนึกกลัวตำรวจสืบสวน
พักทงกยูเป็นครั้งแรก เธอคิดว่าไม่ควรถามออกไปแบบนี้เลย

“หนูก็แค่สงสัยนะคะ”

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ชวยอนก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง เธอตัดสินใจ
ว่าวันนี้จะไม่ไปโรงเรียนกวดวิชา เหตุผลหนึ่งก็เพราะเธอ
ไม่มีกะจิตกะใจจะไป และอีกเหตุผลคือเธอไม่มีเรี่ยวแรงพอ
ที่จะไปด้วย เธอได้ข่าวเรื่องการพบศพของยูจองตั้งแต่เช้า
พอไปโรงเรียนก็ได้หมายเรียกจากตำรวจให้ไปพบ แล้วก็ต้อง
ไปสถานีตำรวจเพื่อเข้ารับการสอบปากคำด้วย วันนี้ช่างยาวนาน
เหลือเกิน ทันทีที่มาถึงบ้าน ชวยอนก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาทั้งที่อยู่
ในชุดนักเรียน

ชวยอนรู้สึกเหมือนนั่งไปแค่ชั่วครู่ แต่เมื่อลืมตาขึ้นมา
ก็พบว่าเป็นเวลาสามทุ่มสี่สิบนาทีแล้ว เธอหลับไปนาน น่าจะ
เพราะนอนตะแคงจึงรู้สึกเจ็บไหล่ เธอไม่รู้สึกลึทิว แต่ก็คิดว่า
ต้องกินอะไรสักหน่อย

ชวยอนเข้าไปในห้องครัวทั้งที่ยังไม่ได้เปลี่ยนชุด เธอ
เปิดตู้เย็น แต่ก็ไม่มีอะไรให้กิน ปกติเธอจะซื้อเครื่องดื่ม

จากร้านที่อยู่ในละแวกบ้านมากิน แต่หมู่นี้เธอไม่ค่อยได้ไปซื้อ เพราะพ่อแทบไม่กินข้าวที่บ้านเลย การกินเครื่องเคียงเหล่านั่น คนเดียวจึงเป็นเรื่องยากสำหรับซวยอน หลายครั้งที่ซวยอน คลุกข้าวกินกับพุดดิ้งหรือเค้กแบบกระป๋องหรือไม่ก็สาหร่ายปรุงรส เธอเปิดลิ้นชักดู ทว่าวันนี้กระทั่งของพวกนั้นก็ไม่มีในลิ้นชักเลย

ซวยอนเปิดตู้เย็นอีกครั้งแล้วหยิบไข่ไก่ออกมาสองฟอง เธอจำไม่ได้ว่าซื้อมาตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็คิดว่าแค่กินแล้วไม่ตาย ก็พอแล้ว ซวยอนตอกไข่ลงในกระทะ ไข่แดงที่ร่วงลงมานกระทะ มีรูปร่างบิดเบี้ยว เธอตักข้าวมาโปะข้างบนแล้วใส่ซอสหอยนางรม ลงไปเล็กน้อย นี่คือน้ำพริกที่เธอทำกินเองบ่อยๆ สำหรับซวยอน ซึ่งทำอาหารไม่เก่งแล้ว นี่เป็นเมนูที่ทำงานที่สุดและมีรสชาติ ไม่แย่นัก

เมื่อไข่สุกพอประมาณ ซวยอนก็ปิดแก๊ส ตอนนั้นเอง ที่เธอได้ยินเสียงประตูหน้าบ้านปลดล็อกหลังกตรหัสผ่าน พ่อคงกลับมาบ้านแล้ว

ซวยอนตักข้าวผัดจากกระทะใส่ชาม ระหว่างนั้นพ่อที่เพิ่ง กลับบ้านก็เดินผ่านห้องนั่งเล่นมาถึงหน้าห้องครัว ถ้าเดินเลย ห้องครัวไปก็จะเป็นห้องนอนของพ่อ ซวยอนคิดว่าพ่อคงไม่สนใจ เธอแล้วเข้าห้องนอนทันที แต่พ่อก็หยุดฝีเท้าอยู่ที่หน้าห้องครัว

“ระบายอากาศ”

ซวยอนมองพ่อที่ใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวกับเนกไท เขาน่าจะ ทำงานยุ่งมาทั้งวัน แต่ผมเผ้าก็ไม่ยุ่งเหยิงเลยสักนิด พ่อเป็นคนแบบนี้แหละ เป็นคนที่ใส่ใจว่ากลิ่นอาหารจะติดตัวมากกว่า ใส่ใจที่จะถามลูกสาวว่าหิวไหมแล้วแต่ทำไมเพิ่งกินข้าว และ

ทำไมยังสวมชุดนักเรียนอยู่อีก

ซุยกอนไม่พูดอะไร เธอเปิดเครื่องดูควันและเปิดหน้าต่าง
ตรงระเบียบ ตอนนั้นเธอไม่คิดน้อยใจแล้ว ไม่จำเป็นต้องต่อปาก
ต่อคำอะไรด้วย ถ้าพ่อเป็นคนที่จะปรับปรุงตัวเวลาใครได้เถียง
และโมโหใส่ แม่ก็คงไม่หย่ากับพ่อหรอก

พ่อแค่เลิกคว่ำไว้กับการกระทำของซุยกอนแล้วเดินเข้า
ห้องนอนไป

“วันนี้หนูถูกเรียกไปสอบปากคำที่สถานีตำรวจมา”

พ่อหยุดเดิน ซุยกอนหันไปมอง สีหน้าของพ่อเรียบเฉย
แต่ก็ไม่น่าแปลกใจ พ่อรู้อยู่แล้วว่าวันนี้เธอจะถูกตำรวจสอบ
ปากคำ แต่ถึงอย่างนั้นพ่อก็ไม่ถาม คนเป็นพ่อจะไม่สนใจลูก
ได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ ถึงซุยกอนจะรู้สึกอย่างไรอยู่แล้วทุกวัน
แต่นั่นก็ทำให้เธอพูดไม่ออกอยู่ดี ถ้าเป็นพ่อแม่คนอื่นคงไม่ทำ
แบบนี้ พวกเขาคงซักถามแล้วว่าตำรวจถามอะไรบ้าง แล้วลูก
เป็นอย่างไรบ้าง ไม่สิ พ่อแม่คนอื่นคงไม่ปล่อยให้ลูกตัวเอง
ต้องไปสถานีตำรวจโดยลำพังตั้งแต่แรกหรอก

“เรื่องนี้ลูกไม่เกี่ยวข้องใช่ไหม”

คำถามนั้นแฝงความหมายกลายๆ ว่าต้องเป็นเช่นนั้น
ต้องเป็นเรื่องที่ซุยกอนไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซุยกอนมองพ่อแล้ว
คิดทบทวนคำถามนั้น แต่จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร เพื่อนสนิทที่สุด
ถูกฆาตกรรมเชียวนะ พ่อไม่สนแม้แต่น้อยว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร
และตกใจหรือไม่ สิ่งที่พ่ออยากถามมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น
นั่นคือตัวเองต้องใส่ใจกับเรื่องนี้หรือไม่ จู่ๆ ซุยกอนก็เกิดความคิด
น่ากลัวที่ว่าเกิดอะไรขึ้นหากตัวเองเป็นคนฆ่าผู้ต้องหา ถ้าเป็น

อย่างนั้น เธอคงได้เห็นใบหน้าที่แตกสลายของพ่อ และเธอก็คงถูกทอดทิ้ง

“ไม่เกี่ยวอยู่แล้ว”

พ่อพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเดินจากไป เมื่อเข้าไปในห้องนอนแล้วก็ปิดประตู พ่อคงจะอาบน้ำในห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอนนานเป็นชั่วโมงและไม่ออกมาจากห้องจนกว่าฟ้าสว่าง พ่อไม่สงสัยใคร่รู้ว่าชวยอนจะกินข้าวหรือยัง หรือต้องทอหงส์สื่อถึงดึกคืนหรือเปล่า พ่อจัดการแต่ธุระของพ่อ ส่วนชวยอนก็ต้องจัดการธุระของตัวเองให้ดีเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องกวนใจพ่อ สิ่งนี้ไม่ต่างจากระเบียบวินัยที่พ่อเป็นคนกำหนดขึ้น

ชวยอนลุกจากเก้าอี้ เปิดฝาล้างชยะสำหรับทิ้งเศษอาหาร แล้วเทอาหารในชามทิ้งทั้งหมด นั่นเป็นอาหารที่เธอตั้งใจทำ แต่ความอยากอาหารหายไปจนเกลี้ยง พ่อเห็นแมลงหวี่บินออกมา เธอก็รีบปิดฝาล้างชยะ ถ้าพ่อรู้เข้าคงเป็นเรื่องใหญ่แน่ พรุ่งนี้ตื่นมาแล้วต้องไปทิ้งเศษอาหารเป็นอันดับแรกแล้วละ ระหว่างที่คิดเช่นนี้ชวยอนก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

เพื่อนสนิทที่สุดอย่างยูจองตาย ตอนนั้นชวยอนไม่รู้เลยว่าทำไมเพื่อนถึงตายและใครเป็นคนฆ่า สิ่งเดียวที่เธอรู้คือยูจองถูกใครบางคนรัดคอจนตายอย่างทรมาน แต่ถึงอย่างนั้นตอนนี้สิ่งที่เธอกังวลกลับเป็นแมลงหวี่ในล้างชยะทิ้งเศษอาหาร นี่คงเป็นสันดานของมนุษย์ ตัวเองที่ถูกเลี้ยงด้อมเฝ้าจับจ้องคนอื่นที่ซ้าหัก

ชวยอนเข้าไปในห้องแล้วเปลี่ยนจากชุดนักเรียนเป็นชุดนอน พอลงปอนั่งบนเตียง ความเหนื่อยล้าก็ถาโถมเข้ามาอย่างฉับพลัน

การรีบหลับบนโซฟาเพียงครูเดียวเมื่อก็ไม่อาจบรรเทาความ
เหนื่อยล้าอย่างหนักนี้ได้ เธอเอนตัวนอนลงบนเตียงทันที
ระหว่างที่มองเพดาน จู่ๆ เธอก็หวนคิดถึงสายตาที่จ้องมองเธอ
ในวันนี้

สายตาของนักเรียนที่เหลือบมองเธอในโรงเรียน และ
สายตาของตำรวจสืบสวนที่จ้องเธอจนตาแทบทะลุ

เธอพอจะรู้ว่าสายตาเหล่านั้นต้องการสื่ออะไร เธอคือ
เพื่อนสนิทที่สุดของยูจอง ยูจองตายไปทั้งคน แต่เธอกลับ
ไม่มีน้ำตาให้เห็นสักหยด ระหว่างเรียนก็ไม่ได้ฟูมฟักไปร้องไห้
เธอไม่ได้หันหน้าซิดเผือด ไม่เป็นลม และไม่ขาดเรียนด้วย ชูยอน
รู้ดีว่าสิ่งเหล่านี้ดูแปลกมากแค่ไหน

ที่จริงชูยอนก็คิดว่าตัวเองแปลก แต่ถึงอย่างไรน้ำตาก็
ไม่ไหลออกมา เธอเสียใจต่อการจากไปของยูจอง เธอไม่อาจ
รู้ได้ว่าทำไมเพื่อนที่นิสัยดีถึงถูกฆ่าในอาคารร้างแบบนั้น ใช้ว่า
เธอจะไม่คิดเลยว่ายูจองจะหวาดกลัวหรือทรมานแค่ไหน
แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่รู้สึกรู้ว่าต้องร้องไห้ออกมา มันเป็นแค่
วันสุดสัปดาห์ที่เธอได้เจอกับยูจองซึ่งปกติแล้วจะไปเจอแต่แฟน
เมื่อถึงวันจันทร์ เธอก็ไปโรงเรียน ไปโรงเรียนกวดวิชา แล้ว
ยูจองก็หายตัวไป เธอได้รู้จากข่าวว่ายูจองตาย แต่ก็ไม่ได้
เห็นศพด้วยตัวเอง ที่บอกว่ายังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องจริงคงเป็น
แบบนี้เองสินะ ชูยอนคิด

ชูยอนมองเพดานแล้วคิดไตร่ตรอง

จากนี้ไม่มียูจองอีกต่อไปแล้ว

ไม่มียูจองแล้ว

ซวยอนเริ่มสนิทกับยูจองตอนอยู่ชั้น ม.4 เวลานั้นซวยอนยังไม่มีเพื่อน ในโรงเรียนมีเพื่อนจากชั้นมัธยมต้นก็จริงแต่ก็ไม่มาก และเมื่อขึ้นมัธยมปลายก็ไม่ได้อยู่ห้องเดียวกันพอเปิดเทอม เด็กคนอื่นก็ได้เพื่อนใหม่และจับกลุ่มกันแล้วเรียบร้อย แต่ซวยอนนั้นอยู่เพียงลำพัง ดูเหมือนจะไม่มีใครอยากเข้าหาซวยอนที่นั่งทำหน้ามีดมนอยู่คนเดียว ทว่าคนที่เข้ามาหาเธอก่อนตอนเดินไปพักกลางวันก็คือยูจอง

“ไปด้วยกันเถอะ”

ซวยอนคิดว่ายูจองก็คงไม่มีเพื่อนเหมือนกัน แต่ไม่ใช่อย่างนั้น ยูจองโบกมือให้เพื่อนที่รู้จักกันเพื่อบอกให้ไปก่อนได้เลย จากนั้นก็มาเกี้ยวแขนของซวยอนไว้ ซวยอนคิดว่าตัวเองโชคดีแล้วเพราะการไปโรงอาหารคนเดียวนั้นเป็นเรื่องน่าอาย

ถึงซวยอนจะไม่ได้เป็นฝ่ายเข้าหาก่อน แต่ยูจองก็มาชวนเธอคุยก่อน ยูจองชวนเธอไปเข้าห้องน้ำไปด้วยกัน และเมื่อถึงเวลาพักก็จะมาที่โต๊ะของซวยอนแล้วหาเรื่องคุยไม่หยุด ซวยอนไม่ได้เกลียดที่ยูจองทำแบบนั้น ในวันที่เธอเพลอหลุดปากบอกไปว่าอาศัยอยู่กับพ่อแค่สองคน ซวยอนก็ตระหนักได้ว่ายูจองกลายเป็นส่วนหนึ่งของเธอไปแล้ว

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ตัวติดกันตลอด หลายครั้งที่เพื่อนนักเรียนคนอื่นแกล้งถามด้วยว่าเราสองคนคบหากันหรือเปล่า ทว่าจากนี้ไม่มียูจองอีกแล้ว ยูจองตายไปแล้ว แต่ซวยอนไม่ร้องไห้เลยสักอะ เธอก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

ซวยอนคิดแบบนั้นจนผล็อยหลับไป เธอหลับลึกจนอาจไม่ตื่นถ้าหากาฬกาปลูกไม่ดั่งขึ้นตอนเช้ามีด ตอนออกมาจากห้อง

พ่อก็ออกไปทำงานแล้ว ในอ่างล้างจานยังมีถ้วยชามจากมือเย็นของเมื่อก่อนอยู่ตามเดิม ชูยอนพอจะเดาได้ว่าพ่อทำหน้าอย่างไรตอนออกจากบ้านไป

ชูยอนคิดถึงเรื่องของยูจอง เธอสงสัยว่าเมื่อคืนจะมีข่าวอะไรบ้างหรือเปล่าจึงลองค้นหาข่าวในโทรศัพท์มือถือดู แล้วก็เห็นข่าวที่น่าตกใจจนหายใจไม่ลงเป็นปลิดทิ้ง

[นางสาวเอที่ถูกรบเป็นศพ ขอความช่วยเหลือจากครูประจำชั้นในวันที่หายไป แต่ถูกปฏิเสธ]

กดลองอ่าน